

РЕШЕНИЕ

№ 41806

гр. София, 14.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 04.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2759** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано по жалба на Н. К. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № ПИ-57/24.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата му против отказ за отписване по давност на публични задължения, обективиран в Разпореждане изх.№ С250022-137-0000275/15.01.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., относно задълженията, чието отписване по давност е отказано.

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приложил закона. Подателят ѝ се позовава на изтекла погасителна давност на изпълнителното основание, като настоява, че спиране на давността може да настъпи само при действително наложени обезпечителни мерки. От Съда се иска да отмени обжалваното решение. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С. чрез пълномощника си юк.Б. оспорва жалбата, а чрез юк.М. в хода по същество моли Съда да я отхвърли и да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Жалбоподателят Б. е длъжник по отношение на публични държавни вземания, произтичащи от декларации обр.6 за ДОО, УПФ и здравно осигуряване, по декларации обр.6, за което е образувано изпълнително дело № 22120003271/2012 г.

Във връзка с установените задължения публичният изпълнител е издал:

Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С170022-022-0021727/18.04.2017 г. (л.24), с което е наложен запор върху всички безналични ценни книжа, вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар; както и запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, изходящи се в "Първа инвестиционна банка" АД, "Ти Би Ай банк" АД, "Обединена българска банка" АД, "Уникредит булбанк" АД, "Банка ДСК" ЕАД, "Юробанк и Еф Джи България" АД, "Райфайзенбанк" ЕАД, "Сосиете Женерал експресбанк България" АД, "Алианц банк България" АД, "Банка Пиреос България" АД, "Сибанк" АД, "Българо-американска кредитна банка" АД, "Прокредитбанк" АД, "Търговска банка Д" АД, "Инвестбанк" АД, "Централна кооперативна банка" АД, "Общинска банка" АД, "Българска банка за развитие" АД, "Интернешънъл Асет банк" АД, ЧПБ "Тексим" АД, "Токуда банк" АД, "Виктория" ЕАД, "Инг банк Н.В. - клон София" АД, БНП "Париба С.А. – клон София" АД, "Ситибанк Европа" АД, "Те-Дже Зират банкасъ" АД и "ИШ банк ГМБХ – клон София" АД, за сумата от 67 736,45 лв. Издадени са запорни съобщения, изпратени до банките, като в отговор "Обединена българска банка" АД е изпратила изпратен отговор изх.№ 230-ОПЗ/170011573/20.04.2017 г. (л.50), с което НАП е уведомена, че по сметката на длъжника е наложен запор.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0021736/18.04.2017 г. (л.43), с което е наложен запор върху вземане от трето задължено лице: "Фото Романов" ЕООД, ЕИК по Булстат: [ЕГН], адрес [населено място], [улица], за сумата от 67 736,45 лв.; 100 дяла с балансова стойност за един дял 50 лв. с издател "ГНУ" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], на обща стойност 5000 лв.; запор върху лек автомобил И. С., рег. [рег.номер на МПС] , рама № TSMMAV44S00527436, двигател № G10A367308, производство 2000 г., мощност 39 kW, балансова стойност 0 лв. До СДВР е изпратено запорно съобщение, като е получен отговор от 08.06.2017 г., че върху превозното средство, собственост на длъжника, има наложен запор (л.49).

С възражение за погасяване по давност вх.№ 1594-14-7/08.01.2025 г. жалбоподателят е поискал погасяване по давност на публичните му задължения, произтичащи от декларация обр.6, вх.№ 220021401669640/27.02.2014 г.; декларация обр.6, вх.№ 220021503041633/06.04.2015 г.; декларация обр.6, вх.№ 220021602728591/24.03.2016 г.; декларация обр.6, вх.№ 220021701538605/21.02.2017 г.; декларация обр.6, вх.№ 220021804475422/10.05.2018 г.

По така подаденото възражение публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане изх.№ С250022-137-0000275/15.01.2025 г. (л.12), с което е разпоредил прекратяване събирането на вземанията по декларация обр.6, вх.№ 220021701538605/21.02.2014 г. и по декларация обр.6, вх. № 220021804475422/10.05.2018 г., поради изтекла погасителна давност. Със същото разпореждане е постановен отказ за погасяване по давност на вземанията по декларация обр.6, вх.№ 220021401669640/27.02.2014 г.; по декларация обр.6, вх.№ 220021503041633/06.04.2015 г.; и по декларация обр.6, вх.№ 220021602728591/24.03.2016 г.

Недоволен от така издаденото разпореждане, жалбоподателят го е оспорил в частта, в която е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност на вземанията по изп.дело № 22120003271/2012 г. В тази връзка административният орган е постановил процесното Решение № ПИ-57/24.02.2025 г., с което е оставил без уважение жалбата против отказа на публичния изпълнител.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.268, ал.1 ДОПК. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя по електронен път на 26.02.2025

г., видно от приложената разпечатка (л.15). Жалбата е подадена на 04.03.2025 г., видно от положения вх.№ Ж-2215-7, в законоустановения срок за оспорване на административния акт, от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК - Директора на ТД на НАП-гр.С..

Решението е издадено в изискуемата форма и е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездейства, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение.

Погасителната давност по своята същност е материалноправен институт, поради което и при липса на изрична правна нормав противна насока, следва да бъде приложена тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко едно от задълженията. Давността на публичните задължения е уредена в разпоредбата на чл.171, ал.1, ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Ал.2 определя, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съдът констатира, че в случая е изтекла абсолютната погасителна давност за публичното вземане по декларация обр.6, вх.№ 220021401669640/27.02.2014 г. Тя е започнала от 01.01.2015 г. и е изтекла на 31.12.2024 г. и се прилага независимо от спирането или прекъсването на давността. В случая не са налице обстоятелствата по чл.171, ал.2, предл.последно ДОПК: задължението да е отсрочено или разсрочено, или изпълнението да е спряно по искане на длъжника.

В тази част решението е незаконосъобразно и полежи на отмяна.

Не такава е положението с публичното вземане по декларация обр.6, вх.№ 220021503041633/06.04.2015 г. и по декларация обр.6, вх.№ 220021602728591/24.03.2016 г.

Съдът намира, че правилно Директорът на ТД на НАП е приел, че в случая давността е спряна с налагането на обезпечителните мерки. Законът не свързва спирането с издаването на акта за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител, а с реализацията на този акт, а именно – с действителното налагане на предвидените в акта обезпечителни мерки.

Доколкото в казуса се засяга наличието на обстоятелства, водещи до спиране на давността, Съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК - давността се спира с налагането на обезпечителни мерки.

Това е така, защото преди изтичане на давността са наложени обезпечителни мерки, представляващи заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, изходящи се в "Обединена българска банка" АД. В нормата на чл.202, ал.1 ДОПК е регламентирано, че заповорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез

връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката.

В случая релевантното обстоятелство е получаването от банката на запорното съобщение, което е станало на 18.04.2017 г. Законът не обвързва налагането на обезпечение (в контекста на спиране давността), със съобщаване за наложените мерки на задълженото лице. В случая се цели процесуална изненада, за да не може длъжникът да се разпореди с активите и по този начин да осуети изпълнението. Ето защо следва да се приеме, че давността е спряна с налагането на запорите, а това основание за спиране към момента не е отпаднало. Доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени, то давността по отношение на спорните задължения не е изтекла.

Наред с това е наложен запор върху МПС. В нормата на чл.202, ал.1 ДОПК е регламентирано, че запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката.

В случая релевантното обстоятелство е получаването от банката на запорното съобщение, което е станало на 18.04.2017 г. В нормата на чл.201, ал.3 ДОПК е регламентирано, че в случаите, когато запорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения запор се изпраща до органите на МВР, като не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на запора. В случая релевантното обстоятелство е получаването от СДВР на запорното съобщение, което е станало на 18.04.2017 г.

Давността за публичните задължения по декларация обр.6, вх.№ 220021503041633/06.04.2015 г. е започнала от 01.01.2016 г., а по декларация обр.6, вх.№ 220021602728591/24.03.2016 г. - от 01.01.2017 г., като в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността налагане на обезпечителните мерки с указаните по-горе ПНОМ, поради което давността за тези задължения е спряла.

Съдът съобрази и § 29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (загл. доп. - ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), според който до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се прилага. Ето защо давностният срок е спрял за периода на извънредното положение - от 24.03.2020 г. до 21.05.2020 г. Давностният срок е продължил да тече от 22.05.2020 г.

Като е оставил без уважение жалбата срещу отказа на публичния изпълнител да отпише публичните вземания по декларация обр.6, вх.№ 220021503041633/06.04.2015 г. и по декларация обр.6, вх.№ 220021602728591/24.03.2016 г., в тази част административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е частично основателно и следва да се уважи, като в полза на ТД на НАП-гр.С. съобразно отхвърлената част от жалбата се присъди такова възнаграждение в размер на 133,33 лв. по реда на реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. К. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], издаденото Решение № ПИ-57/24.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., В ЧАСТТА, с която е оставена без

уважение жалбата на Н. К. Б. против отказ за отписване по давност на публични задължения, обективиран в Разпореждане изх.№ С250022-137-0000275/15.01.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., относно задълженията по декларация обр.6, вх.№ 220021401669640/27.02.2014 г.

ИЗПРАЩА преписката в тази нейна част на Директора на ТД на НАП-гр.С., с указание да разпорежи на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., издал Разпореждане изх.№ С250022-137-0000275/15.01.2025 г., да извърши ново произнасяне по възражение за погасяване по давност вх.№ 1594-14-7/08.01.2025 г., подадено от Н. К. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], относно задълженията по декларация обр.6, вх.№ 220021401669640/27.02.2014 г., при спазване на указанията, съдържащи се в мотивната част на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. К. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], издаденото Решение № ПИ-57/24.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., В ЧАСТТА, с която е оставена без уважение жалбата на Н. К. Б. против отказ за отписване по давност на публични задължения, обективиран в Разпореждане изх.№ С250022-137-0000275/15.01.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., относно задълженията по декларация обр.6, вх.№ 220021503041633/06.04.2015 г. и по декларация обр.6, вх.№ 220021602728591/24.03.2016 г.

ОСЪЖДА Н. К. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 133,33 лв. /сто тридесет и три лева и 33 ст./.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: